

Prædiken til 1. søndag efter helligtrekonger

Mark. 10, 13-16

*Dette hellige evangelium skriver evangelisten
Markus: De bar nogle små børn til Jesus, for at
han skulle røre ved dem; disciplene truede ad
dem, men da Jesus så det, blev han vred og sagde
til dem: »Lad de små børn komme til mig, det må I
ikke hindre dem i, for Guds rige er deres. Sandelig
siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige
ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.«
Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem
og velsignede dem. Markusevangeliet 10,13-16*

Det er smukke og stærke tekster, vi hører i dag. Denne tekst fra Markus om de små børn og Guds velsignelse – og så salme 8, jeg læste fra alteret: ”Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du satte der, hvad er da et menneske, at du husker på det, et menneskebarn, at du tager dig af det? Du har gjort det kun lidt ringere end Gud, med herlighed og ære har du kronet det.”

Den fortæller om Guds storhed og om menneskets plads midt i det hele. Mennesket, som Gud har skabt til at være kun lidt ringere end Gud. Ja, det kunne godt lyde som om, det lille menneske har fået storhedsvanvid. Men menneskets plads skyldes ikke dets kunnen og magt, hvilket vi ellers kunne tro i dag, hvor vi kan dyrke frikadellefars i en petriskål, skabe børn med tre biologiske forældre og det at sende mennesker ud i rummet langt fra er nyt – men alene den betydning, hvert eneste menneskebarn har for Gud. Ikke blot dem, der er store i menneskers øjne. Tværtimod. I dag trækker Jesus de små børn frem som dem, vi skal spejle os i. Små børn, som de to piger, der i dag er blevet holdt over dåbens vand.

I begyndelsen svævede Guds ånd over vandene, står der på Bibelens første sider. Vandet var mørkt og dybt og alle vegne, sagde de gamle, et endeløst, oprindeligt ocean. Så skabte Gud alt, ved enorme eksplosioner i løbet af et splitsekund af en evighed. Millioner af år senere svævede Guds Hellige Ånd igen over vandene. Denne gang over fosterlandet i Marias mave, hvor Gud kaldte liv frem – som ud af intet. Og som vandet, der bar Moses til sin skæbne ned ad Nilens flod, sådan var det vand, der bar Guds søn ud til en ventende verden.

Da Guds søn stod frem, talte han om levende vand, der for altid ville slukke tørst, og om at blive født på ny. Han fiskede og vaskede sine venners fødder. Gjorde vand til vin, lagde stormfulde bølger til hvile og gik på vandet. Efter landets ledere havde vasket sine hænder, hængte man ham på et kors, hvor blod og vand flød fra hans side. Og som Jonas, der var i hvalens bug under vandet i tre dage, blev han opslugt af døden i tre dage. Så brød Gud dødens magt.

Guds ånd svævede over vandene. Pga. Kristi død og opstandelse svæver Guds Helligånd nu også over vores vand. Ja, han er selv i hver eneste dråbe, når vi som i dag samles om den snart 900 år gamle løvefont for igen at lade vandet risle og ordene lyde om liv og evighed, opstandelse og håb og følgeskab.

”Lad de små børn komme til mig – Guds rige er deres. Bliv som dem, eller du kan slet ikke komme ind i Guds rige.” Sådan lød Jesu

ord i evangelielæsningen, og sådan lød ordene også ved dåbsbørnenes dåb for lidt siden. Ja, siden kirkens første år er de ord blevet kædet sammen med dåben i den kristne kirke. For selvom de ikke direkte handler om dåben, så fortæller de stærkere end noget andet om, hvad dåben er: En gave! En gave, som vi kun kan tage imod! Som børnene, der tillidsfuldt og afhængigt forventer alt godt af deres forældre, sådan skal vi i tillid og tro tage imod alt det, Gud i Jesus Kristus vil give os. Bliv som et lille barn. Det er altså ikke børnenes milde sind og endnu ikke udviklede egoisme, Jesus tænker på. Nej, man skal ikke være mange timer i en vuggestue, før man finder ud af, at her er det altså jungeloven, der gælder! Men mere end nogen andre, er de små børn tillidsfulde.

Det er Janusz Korczaks liv og gerning en stærk fortælling om. Han var polsk, jødisk læge og pædagog og en stærk stemme i 1900-tallets tanker om børns udvikling og rettigheder. Han startede et børnehjem op i den jødiske ghetto i Warszawa, hvor han forsøgte at holde modet og glæden oppe hos de jødiske børn der. En af de første dage i august i 1942 kom SS så for at tage alle børnene med til en udryddelseslejr. Korczak var blevet givet en udvej, men nægtede. Han ville blive ved børnene. Og med det mindste barn på armen gik han med ind i en af kreaturvognene og blev hos de små, til de få dage senere sammen omkom i et gaskammer. Han havde børnenes tillid og fortalte dem, at de skulle på udflugt. En fantastisk udflugt, og han ville tage med. Ja, en lille

stump varme i en iskold verden kunne han give dem.

Barnet er tillidsfuldt. Men også værgeløst. Skrøbeligt. Mon ikke det var derfor, det fik så stor omtale i Danmark, da to små børn blev forladt ved et busstoppested i Aarhus i julen. Eller da en nyfødt blev fundet i en skraldespand i en opgang. Hvis ikke der tages hånd om barnet, hvis det ikke rækkes mad, tøj og omsorg, så går det til. *”Den, der ikke tager imod Guds rige ligesom et lille barn – tillidsfuldt og udsat – kan slet ikke tage imod det, Gud vil give.”* Tillidsfuld, hjælpeløst, skrøbeligt. Jamen, hvad betyder det så for os? Vi voksne, der hele tiden bliver fortalt, vi skal klare os selv, gøre os fortjent til vores plads. Hvad kræver det ikke af os at tage imod det, Gud vil give os på den måde?

Ja, det er ikke nemt. Men derfor ringer kirkens klokker også søndag efter søndag og kalder os her ind i kirken for at blive mindet om det, der blev sagt til os i dåben: At vi før alt andet er Guds børn! Vi skal ikke agere og præstere for at Guds nåde og evighed må blive vores. Tværtimod! Det Gud vil give os kan vi kun tage imod i tomme hænder.

Mon ikke det også derfor er så meget svære at skulle tage stilling til dåben, når man er voksen? For hvornår er man så klar til at blive døbt? Hvornår tror man nok til at blive døbt? Det spørgsmål dukker op i mange præstekontorer i denne tid, hvor mange me-

ner, at børnene selv skal tage stilling til dåben. Men at man ved at vælge dåben fra, babysalmesang, minikonfirmander, børneklubber, aftenbøn, julefejring med ”*Et barn er født i Bethlehem*” og konfirmation fra *ikke* skulle tage et valg for sit barn, det er svært at se. Så et valg er det for forældrene lige meget hvad.

Men denne nye udvikling og tendens til, at man selv skal vælge som voksen, betyder, at mange flere end nogensinde nu skal tage stilling til dåben. Nogle af dem dukkede op, da Herning Provstierne i november afholdt Drop-in-dåb i Herning. En mand i 40'erne sagde: ”*Jeg hørte én sige, at selvom man blive døbt som voksen, bliver man stadig taget imod som et barn. Det fik mig afsted*”.

Og hvor er de ord rigtige! I dåben bliver vi taget imod som børn, der tages imod i en kærlig faderfavn. Her handler det ikke om alt det, vi skal. Men om alt det, han vil give os. Ja, vi må bare få lov at være børn. Børn, der tillidsfuldt tager imod. Tager imod, når Gud vil give os sin kærlighed og frelse. Ganske gratis. Det er da ikke min formåen, det handler om. Det er Guds gave. Inden vi har gjort os hverken fortjent eller noget, skænkter Gud os alt. Det er stort. Og stort at begynde sit liv med. Måske det var det, der gjorde, at det var så vigtigt for min svigermors far, at han fik lov til at give dåbens gave videre til hende. Så kun 14 dage gammel blev min svigermor en dag i 1943 døbt – over et kartoffelfad inde i den fine stue på familiens gård i Sønderjylland. Hendes far

var tysk af afstamning, og få dage efter blev han sendt afsted som soldat. Hun så ham første gang, da hun var 2 år. Men dåbens gave ville han være med til at give videre til hende. Med den skulle hun begynde livet. Men når dåben er så stærk en gave, hvorfor har vi så så svært ved at have tillid til Guds nåde gennem den? En af de stærkeste påmindelser om vores besvær med at tage imod og ikke fokusere på vores egne trospræstationer, finder vi i fortællingen om vandringeren på søen. Her sidder disciplene i en båd på Genesaret Sø på vej over til den anden side, hvor Jesus vil vente på dem. Men pludselig derude på vandet får de øje på noget. En skikkelse. Disciplen Peter gripes af øjeblikket og kravler over kanten på båden og træder ud – på vandet. Hen mod Jesus vandrer han, kigger på ham – men pludselig får han øje på sine egne fødder, sig selv, og han synker ned under vandet, inden Jesus trækker ham op.

I dåben er vi blevet givet syndernes forladelse og det levende håb. Hvis vi pludselig tror, det handler om, at vores tro skal bære dåben igennem, ja, så drukner vi let i alle de krav, det stiller til os og til vores tro og egen formåen. Men hvis vi i stedet for at se på vores egne fødder, ser på Kristi ansigt og lader ham være den, der giver os fodfæste i dåben, så kan vi tage imod dens gave.

Så lad dåbens vand holde dig oppe. Du skal ikke selv kunne gå på vandet – så falder du igennem og drukner i trospræstationspris. Lad ham bære dig. Ham, der lagde hænder-

ne på de små børn.

Inge Marie Kirketerp Hansen
Gjellerup Sogn

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 476: Vi kommer til din kirke, Gud
Nr. 382: Himlene, Herre
At standse ved en døbefont (100 salmer)
Nr. 52: Du, Herre Krist
Nr. 69, 5-6: Du fødtes på jord
Nr. 750: Nu titte til hinanden

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk